

nap alatt lehet eljutni, ha a minden képzeletet felül-
muló szép utat, vadászva és gyűjtve, gyalog teszszük
meg. Ez az út valóságos pálmaligeteken, áttörhetlen
dzsonglikon és őserdőkön visz keresztül. A madár-
élet itt már a leggazdagabban tárul elénk s az ének-
lők sokasága versenyt dalol az utasok nagy gyönyörű-
ségére. kiváltképen mikor közöttük van az éneklők ki-
rálya: a saina (*Cittocincla tricolor* V.) melynek éneke
nagyban a mi tülemiléinkéhez hasonlít, ép oly méla-
bús, de annál szebb és tökéletesebb. Ornithologusnak
bőven kijut más jelenségekből is, így például meg-
kapó látványt nyújtanak a kúszónövényekkel sűrűn
benőtt, tarka virágú fákról felröp-
penő zöld galambok (*Osmotro-
ron pompadora* és *O. bicincta*)
és a különböző papagályok csa-
patai; vagy mikor az ember feje
fölött egy-egy magányos ceyloni
szarvorrú madár (*Ocyeros gin-
galensis*) jellemző ívalakú re-
pülésével átszeli az utat, valóság-
gal bámulatba ejtik az idegent.

Négy napi gyaloglás után, 1896.
február 5-én érkeztem a Kala-
Wewa-hoz Reich Károly sógo-
rommal, — a ki saját költségén
utazott — és Bárányos József
muzeumi preparátorral, hol az
angol kormány által épített tágas
bungalow-ban szálltunk meg, mel-
lyet a N. C. Province kormány-
zója bocsájtott rendelkezésünkre,
mert a bungalowon kívül közel-
ben más lakható épület nincs. A
legközelebbi helység *Anaradja-
pura*, a kerület kormányzójának

székhelye, mintegy 24 angol mérföldnyire északra,
Kekirawa pedig jó fél napi járásnyira ellenkező irány-
ban délre fekszik.

A vízi állatokban, főleg krokodilokban bővelkedő
tavat nagy kiterjedésű, bejárhatlan őserdők és sűrű
dzsonglik környezik, a tó közepéről pedig, melyet
szintén nagy sűrűségek takarnak, óriási »kumbuk«-fák
emelkednek ég felé. A tó mintegy 18 □ kilométer s
ha tekintetbe vesszük, hogy ez a vízterület mester-
ségesen készült, némi fogalmat ad arról a munkaerő-
ről, melylyel a hajdani ceyloni királyságok fénykorában
rendelkeztek. Ceylonban természetes tó egyáltalában
nincsen, hanem mind mestersé-
gesen készültek s ezek között
nagyságra nézve a Kala-Wewa
második helyen áll. A legnagyobb-
bikat *Padawiya*-nak hívják és a
N. C. Province északi részében
fekszik. Tértogata kétszer akkora,
mint a Kala-Wewa-é. Kala-We-
wát az 5-ik században Dhatu
Sema szingal király alatt kezd-
ték építeni s 460-ban I. Kasyapa
uralkodásának első évében fejez-
ték be. (Kasyapa úgy került a
trónra, hogy 459-ben atyját,
Dhatu Sena-t, megölette.)

Ennél a vadregényes, szép
fekvésű, de kigözlögési folytán
európaire fölötte veszedelmes tónál
gyűjtöttük a Magyar Nemzeti
Muzeum részére hozott termé-
szetrajzi tárgyak javarészét,
a hol közel három hetet töltöttünk.

Február 18-án különösen
nagy meleg volt. Otthon ma-

Befagyott folyó.

*Behavazva rét és erdő,
Úgy feküdt már minden, mint egy holtnak tetsző
Ember, kinek szeme nyitva, —
A fák zúzos lombjaira
Rötelepült a köd, mint egy fátyol-kendő.*

*De mostan, hogy ide értem,
Itt a folyóparton, a part alatt mélyen,
All a nagy víz mozdulatlan, —
S úgy érezem, hogy alattam
S körülöttem, semmi nincsen többé ébren.*

*A ma'usból ez volt hátra,
Lélegzete megállt, szemét is lezárta,
Már tetszhalott a természet,
Csak a szíve lüktet, léptet
A jég alatt mélyen, a habokat váltva.*

Kisteleki Ede.

Hiéna - munka.

Irta: BÁRSONY ISTVÁN.

— „A Természet“ eredeti tárczája. —

Tél van. A földet hó borítja. Fent, a magasban, csön-
desen emelkedik az ég aljáról
egy nagy szürke folt. Hófelhő az.
A zenitén süt a nap: azt írgyili a felhő.
Eléje szeretne tolazkodni; el akarja
nyelni a ködösen fénylő suga-
rakat. Nem sokat nyer most
velök: hidegek azok; — nincs
bennök éltető hév. Csak épen
felkeltik az emlékezést a régi
szebb időkre, amikor a nap-
sugár csókjától virág bujt ki

a földből s pillangó kerekedett tánczra.

Mikor volt az!... Talán igaz se' volt...

A lassan boruló égen mintha egy nagy, barnára
fonnyadt platán-levelet himbálna valami láthatatlan erő.
Idelent alig jár fuvalom; — odafent pedig mintha sze-
szélyesen kavargó-örvénylő vihar volna: úgy lendül ide-
oda, előre-hátra, csigavonalas körben az a furcsa, barna
folt. Most egyet gondol, hirtelen kanyarodik s szinte látni,

hogyan fúrja át magát erőlködve és mégis könnyedén
egy láthatatlan erőn. Az az erő a szél, a mi odafent sok-
kal erősebb lehet, mint idelent.

A barna folt egy héja. Egy Astur palumbarius; —
hiénája a madaraknak.

Mindenki ismeri ezt a rettegett hóhért. A madár-
világban nincs kegyetlenebb, kérlelhetlenebb gyilkos. A
sasok bátrak és nyílt viseletűek; ők a szárnyas nép
oroszlánjai; az igazi vitézek. A sólymok inkább a tigris-
nek lelki rokonai. Gyorsak, mint a villám s vérszomja-
sok; támadásuk maga a menykötés; gyilkolnak passzió-
ból, mert nekik a vérengzés élvezet. A nemes sólyom-
fajok legtöbbször akkor kerít magának zsákmányt, amikor
neki tetszik. A vándor sólyomnak nem is igen kell maga
a pusztá zsákmány, ha a vadászat gyönyörével nincsen
összekötve gyilkolása. Nemcsak ölni, mulatni is akar s
szárnyas áldozatát csak röptében fogja el. Hozzá képest
a kánya-nemzedék olyan, mint a farkas. Gyáva, leselkedő;
ha lehet, könnyű prédára áhitozó. Az ölyvek ellenben
valóságos medvék. Lomhák s tanakodók. A karvaly lelki
testvére a vadmacskának; akkor szereti rávetni magát a
zsákmányára, amikor az gyanutlanul, csöndesen lapul meg.
A héja mindegyikből egy darab; vakmerő és mégis alát-
omos; — gyors és mégis tanakodó; üldözi a madarat
röptében, de kiragadja a galambot a dúczból is, ha rá-
kerül a sor. A tigris kegyetlen, de ebben legalább van
valami, a mi a vele párosuló merészség révén imponál.

